

Daniels bok – nummer ett hundre og sytten

Avsløringen av den snart kommende søndagsloven: En typologisk analyse av tegnet til å flykte

Jeff Pippenger
2024-03-05

Søster White identifiserer den forestående søndagsloven som «tegnet», som ble forbilledliggjort ved at Romas hærer omringet Jerusalem i år 66, og ved å gjøre dette identifiserer hun en gruppe som har øyne som ikke ser, og ører som ikke hører.

«Evigheten ligger utstrakt foran oss. Forhenget er i ferd med å bli løftet. Vi som innehar denne alvorlige, ansvarsfulle stilling, hva gjør vi, hva tenker vi på, siden vi klamrer oss til vår selviske kjærlighet til bekvemmelighet, mens sjeler går fortaapt omkring oss? Er våre hjerter blitt fullstendig følelsesløse? Kan vi ikke føle eller forstå at vi har et arbeid å utføre for andres frelse? Brødre, hører dere til den klasse som, enda de har øyne, ikke ser, og enda de har ører, ikke hører? Er det forgjeves at Gud har gitt dere kunnskap om sin vilje? Er det forgjeves at han har sendt dere advarsel etter advarsel? Tror dere de evige sannheters utsagn om det som snart skal komme over jorden, tror dere at Guds dommer henger over folket, og kan dere likevel sitte trygt, dovne, skjødesløse, fornøyelsessyke?»

«Det er ikke nå tid for Guds folk å feste sine hengivenheter ved verden eller samle sine skatter der. Tiden er ikke langt borte da vi, lik de første disiplene, skal bli tvunget til å søke et tilfluktssted på øde og ensomme steder. Slik Jerusalems beleiring ved de romerske hærene var signalet til flukt for de jødiske kristne, slik vil vårt lands maktovertakelse i dekretet som håndhever den pavelige sabbat, være en advarsel for oss. Da vil tiden være inne til å forlate de store byene, som en forberedelse til å forlate de mindre for tilbaketrukne hjem på avsondrede steder blant fjellene.» Testimonies, bind 5, 464.

Den snart kommende søndagsloven i De forente stater er varselsignalet (tegnet) «om å forlate de store byene, som en forberedelse til å forlate de mindre for tilbaketrukne hjem på avsidesliggende steder blant fjellene». Laodikeisk adventisme er i stor grad uvitende om at søndagslovkrisen i De forente stater oppfyller «tegnet» omtalt i The Great Controversy. Den er foregrepet ved «tegnet» ved begynnelsen av de tre og et halvt årene. «Tegnet» som ble oppfylt i den første beleiringen av Jerusalem, som fant sted i år 66, er et forbilde på «banneret» som løftes opp ved den snart kommende søndagsloven.

Jerusalems faktiske ødeleggelse ble fullbyrdet av Titus i året 70 e.Kr., og Titus' beleiring hadde først vært forbildlig framstilt i Cestius' beleiring i år 66 e.Kr., for Jesus illustrerer alltid enden på en ting ved begynnelsen av en ting. Det var Cestius' innledende beleiring som var det «tegnet» til å flykte som Jesus hadde gitt, ikke Titus' beleiring. Den ene var beleiringen ved begynnelsen, den andre var beleiringen ved enden.

«Ikke én kristen omkom under Jerusalems ødeleggelse. Kristus hadde gitt sine disipler advarsel, og alle som trodde hans ord, våket etter det lovede tegnet. 'Når dere ser Jerusalem omringet av hærer,' sa Jesus, 'da skal dere vite at byens ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, flykte til fjellene, og de som er inne i byen, gå ut.' Lukas 21:20, 21. Etter at romerne under Cestius hadde omringet byen, opphevet de uventet beleiringen da alt syntes gunstig for et øyeblikkelig angrep. De beleirede, som hadde oppgitt håpet om å kunne yte virksom motstand, var på nippet til å overgi seg, da den romerske feltherren trakk sine styrker tilbake uten den minste tilsynelatende grunn. Men Guds barmhjertige forsyn ledet begivenhetene til gagn for hans eget folk. Det lovede tegnet var blitt gitt de ventende kristne, og nå ble det gitt anledning for alle som ville, til å adlyde Frelserens advarsel. Begivenhetene ble styrt slik at verken jøder eller romere skulle hindre de kristnes flukt. Da Cestius trakk seg tilbake, gjorde jødene et utfall fra Jerusalem og satte etter den retirerende hæren hans; og mens begge styrker således var fullt opptatt, fikk de kristne anledning til å forlate byen. På denne tiden var landet også blitt rensket for fiender som kunne ha forsøkt å avskjære dem. På beleiringens tid var jødene samlet i Jerusalem for å holde løvhyttefesten, og dermed kunne de kristne rundt om i landet unnsnippe uten å bli forstyrret. Uten opphold flyktet de til et trygt sted — byen Pella, i Perea-landet, på den andre siden av Jordan.» The Great Controversy, 30.

Beleiringen av Jerusalem ved Cestius i år 66 oppfylte det advarende «tegn» som Kristus hadde nedtegnet for de kristne i denne historien, men beleiringen ved Titus i år 70 e.Kr. ga intet «tegn» til å flykte. Under den beleiringen var det ingen kristne igjen i byen, og den siste beleiringen førte til Jerusalems ødeleggelse, og i Jerusalems ødeleggelse «omkom ikke én kristen», for de kristne hadde flyktet ved historiens begynnelse.

De jødiske styrkene, som forfulgte Cestius og hans hær, falt over deres baktropp med en slik voldsomhet at de truet dem med fullstendig tilintetgjørelse. Det var med stort besvær at romerne lyktes i å trekke seg tilbake. Jødene unnslopp nesten uten tap, og med sitt bytte vendte de tilbake til Jerusalem i triumf. Likevel førte denne tilsynelatende framgangen dem bare ondt. Den fylte dem med den ånd av hardnakket motstand mot romerne som snart brakte usigelig ve over den dømte byen.

«Forferdelige var de ulykker som rammet Jerusalem da beleiringen ble gjenopptatt av Titus. Byen var omringet ved påsketiden, da millioner av jøder var samlet innenfor dens murer.» The Great Controversy, 31.

Fra løvhyttefesten i år 66 til påsken i år 70 er det tre og et halvt år, som profetisk er ett tusen to hundre og seksti dager. Fra år 66 til år 70 trampet det hedenske Roma ned helligdommen og hæren, slik pave-Roma trådte den hellige stad ned i førtito måneder fra år 538 til 1798.

Men forgården som er utenfor templet, skal du la være og ikke måle den; for den er gitt til hedningene. Og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:2.

Både det hedenske Roma og det pavelige Roma trakk Jerusalem under fot i tolv hundre og seksti dager (år), og identifiserte dermed at det moderne Roma ville trække det siste tidens åndelige Jerusalem under fot i en symbolsk periode på tolv hundre og seksti dager. Denne symbolske perioden ville begynne ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater, når det dødelige

såret er leget.

Og jeg så et av dets hoder likesom såret til døden; og dets dødelige sår ble legt. Og all jorden undret seg og fulgte etter dyret. Og de tilbad dragen som ga dyret makt; og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret? hvem er i stand til å føre krig mot det? Og det ble gitt det en munn som talte store ord og bespottelser; og det ble gitt det makt til å holde ved i førtito måneder. Åpenbaringen 13:3–5.

De symbolske førtito månedene med pavelig forfølgelse er «stunden» i søndagslovkrisen. Denne «stunden» begynner med et «tegn» (banneret) og ender med «tegn». «Tegnet» på banneret ved søndagsloven vil få alle kristne som ennå er i Babylon, til å flykte til det herlige hellige fjellet som er blitt opphøyet (løftet opp) over de andre høydene.

Og det skal skje i de siste dager at fjellet der Herrens hus står, skal være grunnfestet som det høyeste av fjellene og opphøyd over haugene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens fjell, til Jakobs Guds hus; og han skal lære oss sine veier, og vi skal vandre på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Flukten fra byene ved dekretet som håndhevet søndagsdyrkelse, ble forbildet både ved de kristnes flukt i år 66 og ved menighetens flukt i år 538, da den flyktet ut i ødemarken.

Og kvinnen flyktet ut i ørkenen, hvor hun har et sted beredt av Gud, for at de der skulle fø henne i tusen to hundre og seksti dager. Åpenbaringen 12:6.

Ødeleggelsen av Jerusalem fra den første beleiringen til den siste beleiringen varte i tre og et halvt år, men et advarselsbudskap om den kommende ødeleggelsen ble gitt i sju år, tre og et halvt år før den første beleiringen og tre og et halvt år etter.

«Alle forutsigelsene som Kristus gav angående Jerusalems ødeleggelse, ble oppfylt til punkt og prikke. Jødene erfarte sannheten i hans advarselsord: 'For med det mål dere måler med, skal det måles opp igjen for dere.' Matteus 7:2.»

«Tegn og undergjerninger viste seg og varslet ulykke og undergang. Midt i natten skinte et unaturlig lys over templet og alteret. På skyene ved solnedgang avtegnet det seg vogner og krigsmenn som samlet seg til strid. Prestene, som gjorde tjeneste om natten i helligdommen, ble grepet av redsel ved uforklarlige lyder; jorden skalv, og en mengde røster ble hørt rope: 'La oss fare bort herfra.' Den store østlige porten, som var så tung at den knapt kunne lukkes av et tjuetalls menn, og som var sikret med veldige jernbommer festet dypt ned i det faste steingulvet, åpnet seg ved midnatt uten synlig medvirkning.—Milman, The History of the Jews, bok 13.»

«I sju år fortsatte en mann å gå opp og ned gjennom Jerusalems gater og forkynne de veer som skulle komme over byen. Dag og natt fremsa han den ville klagesangen: «En røst fra øst! en røst fra vest! en røst fra de fire vinder! en røst mot Jerusalem og mot templet! en røst mot brudgommene og brudene! en røst mot hele folket!» — Ibid. Dette underlige vesenet ble fengslet og pisket, men ingen klage unnslopp hans lepper. På hån og mishandling svarte han

bare: «Ve, ve over Jerusalem!» «ve, ve over dets innbyggere!» Hans advarende rop opphørte ikke før han ble drept under den beleiring han hadde forutsagt.» The Great Controversy, 29, 30.

Den endelige ødeleggelsen av det bokstavelige Jerusalem i år 70 ble forutgått av «tegn og under» som varslet «ulykke og undergang». Varselstegnene viste seg i tre og et halvt år før den første beleiringen og i de tre og et halvt årene som ledet frem til ødeleggelsen. «Tegnene» (i flertall) som varslet den kommende ødeleggelsen, var ikke «tegnet» som advarte om å flykte, men en kunngjøring om den nært forestående avslutningen av nådetiden.

I den åndelige Jerusalems nedtramping fra 538 til 1798 var «tegnet» til advarsel om å flykte det tidspunkt da ødeleggelsens styggedom viste seg, da «syndens menneske» ble «åpenbart» som «fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller dyrkes, så han setter seg i Guds tempel som Gud og viser seg selv fram som om han er Gud.»

Når dere derfor ser ødeleggelsens styggedom, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig sted — den som leser, han forstå det — Matteus 24:15.

Da de kristne i den historien gjenkjente dette «tegnet», flyktet de ut i ødemarken for ett tusen to hundre og seksti år.

Det krevde en fortvilet kamp for at de som ville være trofaste, skulle stå fast mot de bedrag og vederstyggeligheter som var skjult under prestelige gevanter og innført i kirken. Bibelen ble ikke godtatt som troens norm. Læren om religionsfrihet ble kalt kjetteri, og dens tilhengere ble hatet og forfulgt.

«Etter en lang og hard kamp besluttet de få trofaste å oppløse enhver forbindelse med den frafalne kirke dersom hun fortsatt nektet å frigjøre seg fra falskhet og avgudsdyrkelse. De så at adskillelse var en absolutt nødvendighet dersom de skulle lyde Guds ord. De våget ikke å tåle villfarelser som var skjebnesvangre for deres egne sjeler, og å gi et eksempel som ville sette troen hos deres barn og barnebarn i fare. For å sikre fred og enhet var de rede til å gjøre enhver innrømmelse som var forenlig med troskap mot Gud; men de følte at selv fred ville bli kjøpt for dyrt dersom den krevde prinsippets offer. Hvis enhet bare kunne sikres ved å gå på akkord med sannhet og rettferdighet, da får det heller være ulikhet, ja endog krig.» The Great Controversy, 45.

Da de tolv hundre og seksti år med pavelig forfølgelse nærmet seg sin avslutning, var det «tegn» (i flertall), og likesom med «tegnene» ved slutten av de tolv hundre og seksti dagene da det hedenske Roma trakk det bokstavelige Jerusalem under fot; var disse «tegnene» ikke tegn til å flykte.

Frelseren gir tegn på sitt komme, og mer enn dette, Han fastsetter tiden da det første av disse tegnene skal vise seg: «Men straks etter trengselen i de dager skal solen formørkes, og månen skal ikke gi sitt lys, og stjernene skal falle fra himmelen, og himlenes krefter skal rokkes. Og da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, og da skal alle jordens stammer sørge, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med makt og stor herlighet. Og Han skal sende ut sine engler med mektig basunklang, og de skal samle sammen Hans utvalgte fra de fire vinder, fra himmelens ene ende til den andre.»

«Ved avslutningen av den store pavelige forfølgelsen, erklærte Kristus, skulle solen bli formørket, og månen skulle ikke gi sitt lys. Deretter skulle stjernene falle fra himmelen. Og Han sier: «Lær en lignelse av fikentreet: Når grenen på det ennå er myk og setter blad, vet dere at sommeren er nær. Slik skal også dere, når dere ser alt dette, vite at Han er nær, like for dørene.» Matteus 24:32, 33, margen.

«Kristus har gitt tegn på sitt komme. Han erklærer at vi kan vite når Han er nær, like for dørene. Om dem som ser disse tegnene, sier Han: ‘Denne slekt skal slett ikke forgå før alt dette er skjedd.’ Disse tegnene har vist seg. Nå vet vi med sikkerhet at Herrens komme er nær forestående. ‘Himmel og jord skal forgå,’ sier Han, ‘men Mine ord skal slett ikke forgå.’» Slektenes håp, 631, 632.

Da «de tre og et halvt år da Jerusalem ble nedtrådt» av det pavelige Roma gikk mot slutten, kom det en rekke «tegn» som identifiserte Kristi komme og innledet millerittshistorien. Millerittshistorien skal gjentas til punkt og prikke i de siste dager. Disse «tegn», som viste seg «ved avslutningen av den store pavelige forfølgelse», var blitt forutskygget av «tegn» som viste seg ved avslutningen av de tre og et halvt år med Jerusalems nedtråkkelse fra år 66 til 70 av det hedenske Roma. Derfor vil det, på grunnlag av to vitner, være et «tegn» på banneret som løftes opp i den store jordskjelvets time, hvilket er advarselstegnet om å flykte i det moderne Romas historie, og det vil også være «tegn» i flertall som finner sted ved avslutningen av det moderne Romas forfølgelsesperiode i de siste dager.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Les det 21. kapittel i Lukas. Der gir Kristus advarselen: ‘Ta dere i vare, så ikke deres hjerter på noe tidspunkt blir tynget av fråtseri og drukkenskap og dette livs bekymringer, så den dagen kommer over dere uventet. For som en snare skal den komme over alle dem som bor på hele jordens overflate. Våk derfor, og be alltid, for at dere må bli aktet verdige til å unnsnippe alle disse ting og til å bli stående framfor Menneskesønnen’ (Lukas 21:34–36).»

«Tidens tegn går i oppfyllelse i vår verden, men kirkene blir i alminnelighet fremstilt som slumrende. Skal vi ikke ta advarsel av de uforstandige jomfruenes erfaring, da de, da ropet lød: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut ham i møte,’ oppdaget at de ikke hadde olje i lampene sine? Og mens de gikk for å kjøpe olje, gikk brudgommen inn til bryllupsmåltidet med de vise jomfruene, og døren ble stengt. Da de uforstandige jomfruene nådde frem til festsalen, fikk de et uventet avslag. Festens herre erklærte: ‘Jeg kjenner dere ikke.’ De ble stående utenfor i den tomme gaten, i nattens mørke.» Manuscript Releases, bind 15, 229.